

Ազդարարության Trumpet's Sound **փող**

51-րդ ՏԱՐԻ, ԱՎԱՏՐԱԼԻԱ
ՆՈՅՏԱԲԵՐ - ԴԵԿՏԵՄԵՐ 2020

Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցի ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH

BI MONTHLY CHRISTIAN PUBLICATION
PUBLISHED BY THE
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
112 SAILORS BAY ROAD, NORTHBRIDGE,
NSW 2063 Australia

PASTOR HRATSH KIUJIAN
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
PO BOX 1593, CHATSWOOD NSW 2057
email: pastor@armenianbrethren.org
URL: www.acmaust.org

«ԱՉԳԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ՓՈՂ» երկամսյա թերթը Սիդնեյի Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցու հրատարակությունն է: Պատասխանատու խմբագիր՝ Իովիվ Հրաչ Գույունյան:

Այս թերթը անվճար բաժանվում է հայրենիքում: Ցանկացողները կարող են դիմել նշված հասցեով:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Արցախ.....Հովիվ՝ Հրաչ Գույունյան

Մեր սերնդի ամենատխտր աշունը.....Անժելա Հարությունյան

14,000 քմ.....Դավար Խաչոյան

Խաղաղություն.....Դոն Սթորմըր

Ո՛վ մեղք է գործում՝ մեղքի ծառա է.....Քաղված

Հովհաննեսի հայտնությունը և յոթ նամակները (5).....QMBC պանորամա

Իմ մանկության օրերից շատ անգամ ինձ նեղեցին.....Վարդան Սարգիսյան

Պատերազմ.....Հակոբ Ժաք Խաչոյան

Վաղը.....Դոն Սթորմըր

Մենք քաջալերանքի կարիք ունենք,

երբ հիասթափված ենք.....Դոկտ. Չեպով Բասսարա

Աստծո արհեստանոցում.....Վեր. Հովսեփ Հովսեփյան

Գերիները.....Հովիվ՝ Գառնիկ Աբրեյան

Արցախ

Ո՞վ կարող է հասկանալ իմ ցավը:

Քայլեցի նրա փողոցներով, երեկոներ անցկացրի Արցախի հայերի հետ, խմեցի նրանց ջուրն ու կերա նրանց կերակուրը: Ծիծաղեցի երիտասարդների հետ ու լացեցի ծերերի հետ: Միասին աղոթեցինք և Աստծուն երկրպագեցինք: Ես հասկանում եմ, թե ինչ է նշանակում հայրենի երկրից հեռանալ, թողնել տունը ու նրա հետ կապված յուրաքանչյուր հիշողություն:

Այս վերքը բաց է, խորունկ է, և սպիները երկար ժամանակ կմնան: Մարդիկ սգում են, լացում են, բողբոջում են, սակայն այսպես չպետք է լիներ: Նրանք հարցնում են, թե արդյոք կա՞ մեկը, որ կարող է իրենց ցավը հասկանալ: Նրանք զիջեր ու ցերեկ ցավի մեջ են, կա՞ մեկը, որ կարող է իրենց օգնել: Նրանք կորցրել են իրենց հույսը, ուրախությունը և խաղաղությունը: Նրանք զայրացած են, վիրավորված են և իրենց դավաճանված են զգում:

Սակայն Աստված սիրում է բոլոր մարդկությանը: Նա սիրում է ձեզ և Իր արցունքները թափում է ձեզ համար այսօր: Միայն Նա է հասկանում, միայն Նա է հոգ տանում, միայն Նա կարող է սրբել ձեր արցունքները: Նա այդպես կանի, եթե պարզապես մոտենաք Իրեն ու Իր մեջ հանգստանաք, մնաք Իր կողքին ու թույլ տաք, որ գրկի ու մխիթարի ձեզ: Գնացե՛ք և պատմե՛ք Նրան ձեր ցավի մասին, ցոյց տվե՛ք վերքերը, և Նա ցույց կտա Իր վերքերը ու հանգիստ ձայնով կասի ձեզ. «Հասկանում եմ»:

Դուք գիտեք, որ եթե չխնամեք այս վերքը, ապա այն կվարակվի ու ձեզ համար լուրջ խնդիրներ կստեղծի: Ամեն բան աղոթքով Տիրոջը տարեք: Խնդրե՛ք Նրան բուժել ձեզ ու հեռացնել այդ ցավը: Միայն Հիսուսը կարող է դա անել, միայն Նա կարող է մխիթարել ու բուժել կոտրված սիրտը, միայն Նա կարող է վերականգնել ու կրկին առողջացնել ֆիզիկապես ու հոգեպես:

Ընտրությունը ձերն է. կա՞մ շարունակելու եք նայել ձեր վերքերին

ու թույլ եք տալու, որ ցավը կործանի ձեր օրը, կա՛մ վերցնելու եք ձեր խնդիրները ու Տիրոջ առջև եք ներկայանալու: Թողե՛ք ձեր ցավերը Նրա ոտքերի մոտ և թու՛յլ տվեք, որ Նա զբաղվի դրանցով:

Ամենագեղեցիկ խոսքը, որ Հիսուսն ասաց Իր աշակերտներին նախքան Իր համբարձումը, սա էր. «Իմ խաղաղությունն եմ տալիս ձեզ»: Սա է ձեզ անհրաժեշտ դարմանը. Հիսուսին ունենալ ձեր սրբտուն: Դուք Նրա խաղաղության կարիքն ունեք, որպեսզի ձեր վերքերը բուժվեն, և ձեր սիրտը նորոգվի: Երբ սովորեք ձեր սրտից հեռացնել վիրավորանքն ու ատելությունը, այդ ժամանակ ուրախությունը կգա, և շուտով կսկսեք երգել նոր երգ, քանի որ հի՛նը անցավ, և ամեն բան նոր է լինելու:

Մրա համար Հիսուսը եկավ: Նա եկավ, որպեսզի կյանք ունենանք, և այն լիովի ունենանք: Վե՛ր կացեք և փնտրե՛ք Նրա մաքրությունը: Այդ ժամանակ հաղթական կլինեք, քանի որ մեր հաղթությունը Հիսուս Զրիստոսի մեջ է:

Հ. Գ.

Մեր սերնդի ամենատխուր աշունը

2020 թ.-ի սեպտեմբերի 27: Թվում էր՝ տարվա հերթական օրերից մեկն էր լինելու: Սակայն ուղեկցող խաղաղությունը վերածվեց անխաղաղության, ժպիտը վերածվեց լացի, ուրախությունը՝ տխրության, մանկան անհոգությունը՝ վախ ու սարսափի. բոլորին պատեց հարազատին կորցնելու տագնապը:

Սկսվեց հերթական պատերազմը Հայաստանի և Արցախի հայության դեմ, թշնամու հերթական ահաբեկչությունը՝ հայ ազգը ոչնչացնելու ու երկրի երեսից բնաջնջելու նենգ ծրագրով: Պատերազմ, որն անվերջ ու անլուծելի է թվում...

Հայաստանի Հանրապետության և Արցախի հայերը կրել են մարդկային ուժի, տնտեսական և ֆինանսական կորուստներ: Չոհվածնե-

րի թիվն անցել է 4000-ի սահմանը, բազում ընտանիքներ գրկվել են իրենց տան ճրագից՝ հայրերից, որդիներից, եղբայրներից: Դպրոցներն ու մանկապարտեզների մեծ մասն ավերվել են, և որ մարդասիրական խելամիտ հասկացողությունից վեր է՝ հիվանդանոցներն ու ծննդատներն են ռմբակոծվել: Անաստված ահաբեկիչների գործելաճան:

Աշխարհի տարբեր անկյուններից հայերը միաբանվեցին՝ իրենց լավագույնն անելու, օգնելու ՀԱՅ-ին: Սփյուռք, պետական հաստատություններ, կազմակերպություններ, հիմնադրամներ, անհատ ձեռնարկատերեր, անհատներ հավաքվեցին մեկ հարցի շուրջ՝ աջակցել առաջնագծում պատերազմող զինվորին, Արցախից Հայաստանում ապաստան գտած մայրերին ու զավակներին, տարեցների: Եվ որ ամենակարևորն է՝ քրիստոնյա հավատացյալ եղբայրներն ու քույրերը համախմբվեցին՝ աղոթքներն առ Աստված բարձրացնելու համար:

«Արմինյան Քրիշչըն Միշըն» հիմնադրամը նույնպես օգնության ձեռք մեկնեց՝ պետական հաստատություններին, ինչպես նաև մեզ դիմող արցախահայությանը տրամադրելով անհրաժեշտ պարագաներ: Մինչև օրս մեզ են դիմել հինգ հազարից ավելի արցախահայ ընտանիքներ՝ աջակցություն ստանալու նպատակով: Տրամադրել ենք մեծահասակի և մանկական տաք հագուստ, գործված ծածկոցներ, սննդամթերք, գրենական պիտույքներ և այլ անհրաժեշտ պարագաներ: Ցանկացողներին նվիրել ենք Աստվածաշունչ, քրիստոնեական գրականություն: Նաև իրենց կողքին ենք եղել՝ Աստծո խաղաղությունը, սերը, ողորմությունն ու հոգատարությունն առատորեն բաժնեկցելու մեծ առանձնաշնորհմամբ:

Հատկապես պատերազմի սկզբնական շրջանում շատ կանայք, մայրեր, ովքեր ռազմաճակատ էին ճանապարհել իրենց հարազատներից՝ ամուսիններին, տղաներին, եղբայրներին, հոգեբանական մեծ աջակցության կարիք ունեին, քանի որ տագնապի և անորոշության մեջ էին նրանցից լուր չունենալու պատճառով: Անհամբերությամբ և անհանգստությամբ հետևում էին լրատվական միջոցներին, որ տեղեկություն ունենան նրանցից և իրենց բնակարաններից: Շատերն էին

գալիս ու անհանգստացած պատմում, որ կորցրել են բնակարանը, հողամասը: Պատմում էին զոհված եղբայրների, հայրերի մասին: Երեխաները հրաժարվում էին խաղալիք վերցնելուց, իրենց խաղից՝ նշելով, որ միայն իրենց հայրերին են ցանկանում տեսնել, գրկել: Մի խումբ երեխաների մոտ վախի ազդեցությունից խախտվել է ֆիզիոլոգիական և տարիքային զարգացման նորմալ ընթացքը: Շատ տարեց պապիկներ և տատիկներ, չդիմանալով այս մեծ ցավին, կյանքից հեռացան:

2020 թվականի նոյեմբերի 10-ին կնքվեց հրադադարի համաձայնագիր, որը ցնցեց ամբողջ աշխարհի հայությանը, հանձնել թշնամու կողմից գրավված հողերը: Բազմաթիվ արցախցիներ ստիպված լքեցին իրենց բնակարանները, հողը, Հայրենիքը: Շատերն իրենց իսկ ձեռքերով այրեցին իրենց տունը: Ադրբեջանի սահմանում մնացին պատմամշակութային բազում շինություններ, եկեղեցիներ:

Ցավը մեծ է, շատ անպատասխան հարցեր կան, շատ հայորդիներ դեռ չեն գտնվել, ծնողներն ու հարազատները չգիտեն՝ ո՞րը են արդյոք, թե՞ զոհվել են հանուն Հայրենիքի: Անխաղաղ է քաղաքական ասպարեզը...

Լուծումն անհնարին է թվում, անհնարին՝ մարդու համար, բայց ո՛չ Աստծո: Մեր Աստվածը մեծ է և ողորմած, բարի է ու անաչառ: Շարունակական աղոթքների անհրաժեշտությունը շատ է: Պետք է շատ աղոթենք, աղոթենք ճշմարիտ խաղաղության, հոգիների փրկության, Աստծուն ավելի քան երբևէ վստահելու համար:

Աստված օգնական բոլորիս:

Տերն ունի մխիթարություն, հույս, խոստում, սեր, ողորմություն, շնորհ: «Դադարեցրո՛ւ ձայնդ լալուց ու աչքերդ արտասուքից, որովհետև քո գործը պիտի վարձատրվի, - ասում է Տերը, - նրանք կվերադառնան թշնամու երկրից» (Երեմ. 31:16):

Ամենլա Հարությունյան

14,000 քմ

Ավատրալիայից 14,000 քմ հեռավորության վրա պատերազմ է: Ադրբեջանը հարձակվեց արցախահայության վրա:

2006 և 2007 թվականներին առիթ ունեցա մի քանի շաբաթով այցելել այս գեղեցիկ վայրը, հանդիպել մարդկանց հետ, ժամանակ անցկացնել գյուղերում, խաղալ տեղաբնակ մանուկների հետ ու սովորեցնել նրանց Հիսուսի՝ հավիտենական կյանքի խոստման մասին:

Յուրաքանչյուր օր լսում եմ վերջին հակամարտության լուրերը: Մտահոգված եմ այս մարդկանց համար, այն մանուկների համար, որոնց այդ տարիների ընթացքում հանդիպել եմ: Նրանցից շատերը այժմ այն տարիքում են, որ պատրաստ են իրենց տները, ընտանիքները և հողը պաշտպանելու համար կռվելու. հող, որի վրա նրանք ավելի երկար են ապրել, քան նրանք, ովքեր ուժի լեզվով ուզում են խլել այն:

Երեկ «NSW»-ի օրենսդիր մարմինը ընդունեց Արցախի հանրապետության անկախությունը՝ 61:2 հարաբերակցությամբ: Փաստաթուղթը նաև դատապարտեց բնիկ արցախահայության դեմ Ադրբեջանի ու Թուրքիայի սանձազերծած հարձակումները: Ես շատ շնորհակալ եմ մեր երկրի իշխանությանը այդ անարդարությունների դեմ խոսելու համար:

Սակայն հակամարտությունը դեռ շարունակվում է:

Պատերազմը մեծ գող է. այն կյանքեր է խլում՝ թողնելով մեզ սարսափների հիշողությունը, որին ընդունակ ենք: Այն ցուցադրում է մարդկային սրտի սարսափելի չարիքներ գործելու ընդունակությունը ու հիշեցնում մեզ կյանքի փխրությունն ու մահվան վշտի մասին:

Ես աղոթում եմ խաղաղության, արդարության և պատերազմի ավարտի համար: Բայց այս կյանքում դրանց հասնելու ոչ մի խոստում չկա: Մարդկային իմաստությունն այնքան թերի ու սահմանափակ է, որ նույնիսկ ամենահանճարեղ մտքերն ու սրտերը չեն կարող կատարյալ արդարություն ապահովել այս ահավոր իրավիճակում: Բա-

նի որ նույնիսկ եթե ռումբերը չպայթեն, ու զենքերը լռեն, միևնույն է, կան զոհվածներ, որոնց պետք է հողին հանձնել: Եվ ո՞վ պետք է արդարություն տա նրանց:

Կա միայն մեկ Անձ, ով կարող է. Նա, ով ոչ միայն մահացավ, այլև հարություն առավ: Միայն Աստծո կատարյալ Որդին՝ Հիսուս Քրիստոսը, կարող է տևական արդարություն և խաղաղություն բերել:

Նա այնպիսի արդարություն է բերում, որը ճշմարիտ է, որը չի սակարկվում, փոխզիջման չի ենթարկվում և չի լռեցվում: Այն արդարություն է, որը քննում է ու երևան է հանում յուրաքանչյուր անձի սրտի խորհուրդները: Այն ահեղ, կատարյալ արդարություն է: Ես չեի ուզենա հանդիպել այդ արդարությանը, քանի որ զիտեմ, որ սիրտս մեղքի խորունկ ջրհոր է. հաճախ եսասիրություն, զայրույթ և ատելություն եմ պահել այնտեղ:

Խաղաղություն նույնպես կա: Խաղաղություն, որը գերազանցում է այս պատերազմին, այս կյանքին ու մահին: Այն Հայր Աստծո հետ խաղաղությունն է: Այն հասանելի է բոլորին՝ տղամարդկանց, կանանց և մանուկներին, բոլոր նրանց, ովքեր Քրիստոսին են դիմում որպես Տիրոջ:

Ուստի աղոթում եմ Աստծո արդարության համար, քանի որ այն ճիշտ է: Աղոթում եմ Աստծո ողորմության համար, քանի որ առանց դրա ես կողքինիս նման մեղավոր եմ: Նաև աղոթում եմ խաղաղության համար, որպեսզի այս հակամարտության երկու կողմերի յուրաքանչյուր տղամարդ, կին ու մանուկ ճաշակի Հայր Աստծո տևական խաղաղությունը, որը մեզ հասավ Իր Որդու ցուցաբերած ողորմության շնորհիվ:

2000 տարի առաջ աշխարհը ականատես եղավ ռազմական ամենամեծ հանցագործությանը, մարդկությունը բացահայտեց իր մեղավոր սրտի խորությունը, երբ հեռացավ Աստծուց ու սպանեց Նրա Որդուն: Աստված թույլ տվեց, որ դա տեղի ունենա, որովհետև ոչ թե անգոր էր, այլ այս մեծագույն չարագործության շնորհիվ մենք պիտի ճաշակեինք մեր հավիտենական Աստծո մեծագույն խաղաղությունը:

Խնդրում են աղոթե՛ք խաղաղության, արդարության և պատերազմի ավարտի համար, նաև որ շատ երկրներ հետևեն «NSW»-ի խորհրդարանի և այլ ազգերի օրինակին, ովքեր դատապարտեցին Արցախի ժողովրդի նկատմամբ իրագործված անարդարությունները: Աղոթե՛ք նաև մարդկանց համար, որպեսզի յուրաքանչյուրը Հիսուսի մեջ գտնի Աստուծո հավիտենական խաղաղությունը:

Դավար Խաչոյան

Խաղաղություն

Շատ հարցեր կան, որոնք անընդհատ տալիս ենք մեզ շրջապատող իրարանցման ժամանակ: Ի՞նչ է խաղաղությունը: Արդյոք այն պարզապես պատերազմի բացակայությունն է: Արդյոք այն կապ ունի շրջապատող իրավիճակի՞, թե՞ մեր ներքին զգացումների հետ: 2-րդ համաշխարհային պատերազմի ավարտից հետո՝ 1945 թ.-ին, աշխարհի շատ երկրներում ակտիվ մարտեր չեն եղել: Բայց արդյոք սա՞ է ճշմարիտ խաղաղությունը:

Մենք խաղաղություն ենք փնտրում աշխարհում: Շատ երկար ժամանակ իրար հետ վիճել ենք: Հիշում ենք Տեր Հիսուսի ծննդյան պահին հրեշտակների բերած պատգամը. «Երկրի վրա խաղաղություն, մարդկանց մեջ հաճություն»: Հարց ենք տալիս, թե արդյոք երբևէ կգա՞ այդ ժամանակը: Այո՛, կգա: Բայց նախ անհրաժեշտ է արմատական փոփոխություններ կատարել: Աշխարհի վրա ճշմարիտ և տևական խաղաղություն կլինի միայն այն ժամանակ, երբ Տեր Հիսուսը վերադառնա աշխարհ և հաստատի Իր Հազարամյա թագավորությունը:

Մեզ շրջապատող եղելություններին նայելով՝ պետք է հիշենք Տեր Հիսուսի գոլշացումը, թե պատերազմներ ու պատերազմների լուրեր պիտի լսենք նախքան ամեն ինչի վերջը: Մարդու սիրտն այնքան չար է, որ չենք կարող երկարատև խաղաղություն ակնկալել այնքան

ժամանակ, քանի դեռ Տեր Հիսուսը չի ղեկավարում: Այնուամենայնիվ, մեր շուրջը ստեղծված իրավիճակները չպետք է մեզ հուսահատության տանեն: Պողոսը մեզ պատվիրեց թագավորների, իշխանավորների և բոլոր մարդկանց համար աղոթել, որպեսզի խաղաղ ու հանդարտ կյանք վարենք կատարյալ աստվածպաշտությունով ու պարկեշտությունով (Ա Տիմ. 2:2): Մենք աղոթում ենք կառավարությունների և խաղաղության համար, որպեսզի կարողանանք հավատարմորեն ապրել Աստծո առջև ու շարունակել մարդկանց վկայել:

Ավելի վաղ հարցրինք, թե արդյո՞ք ակտիվ մարտերի ավարտը խաղաղություն կարելի է համարել: Ո՛չ այդքան: Մենք բնագործ ենք գգում ենք, որ խաղաղությունն ավելին է, քան ակտիվ ռազմական գործողությունների կամ ատելության ավարտը: Մեծ մասամբ մենք մեզ հանգիստ չենք գգում: Մեր վերաբերմունքի և դիրքորոշման մեջ անհանգստություն կա: Մրա պատճառն այն է, որ խաղաղությունը ներքին իրողություն է: Մեր մտքերն ու սրտերը պետք է խաղաղ լինեն: Ճշմարիտ խաղաղությունը անձնական կյանքի ներքին հանգստությունն է, այնպես որ որտեղ էլ լինենք, խաղաղության մեջ կլինենք: Եթե խաղաղություն կա, ապա հանգիստ ու հանդարտ կլինենք ու վտանգի զգացում չենք ունենա: Այդ ժամանակ խաղաղությունը կհաստատվի թե՛ մեր մեջ և թե՛ մեզ շրջապատող իրավիճակներում:

Խաղաղություն Աստծո հետ

Չնայած որ արդարացի է աշխարհում խաղաղ ապրելու մեր փափագը, սակայն շատ ավելի կարևոր է այն, որ Աստծո հետ խաղաղություն ունենանք: Պողոսը գրեց, որ հավատքով արդարացած լինելով՝ խաղաղություն ունենք Աստծո հետ մեր Տիրոջ Հիսուս Քրիստոսի ձեռքով (Հռոմ. 5:1): Մենք՝ հավատացյալներս, գիտենք, որ կար մի ժամանակ, երբ Աստծո առաջ թշնամի էինք: Մենք Նրա դեմ ապրստամբած մեղավորներ էինք: Բայց երբ հավատացինք Տեր Հիսուսին, մեր մեղքերը ներվեցին, և անմիջապես խաղաղություն հաստատվեց Աստծո հետ: Սա փորձառություն է, որը կարող ենք ունենալ այստեղ և հիմա: Մենք չենք սպասում մահվանը, որպեսզի պարզենք, թե արդյո՞ք Աստված ընդունել է մեզ:

Փիլիպպեի եկեղեցուն գրելով՝ Պողոսը 4:7-րդ համարում խոսեց Աստծո խաղաղության մասին, որը ամեն մտքից վեր է և պաշտպանում է մեր սրտերն ու մտքերը Քրիստոս Հիսուսով: Իր օգտագործած բառը հուշում է կայագործի կամ պահապանի մասին, որը հրակում է մեր կյանքի յուրաքանչյուր ոլորտ: Իր մեջ գտնվելը նման է ամրոցի մեջ գտնվելուն, որտեղ պատասպարված ենք սպառնալուծության և սրբության մեջ:

Աստծո՝ ամեն մտքից վեր եղող խաղաղության մասին խոսելուց հետո Պողոսը խոսեց խաղաղության Աստծո մասին: Նա իր ընթերցողներին հիշեցրեց, որ եթե նրանք անեն իր սովորեցրածները (որ տեսան իր կյանքում), ապա խաղաղության Աստվածը նրանց հետ կլինի (Փիլիպ. 4:9): Պողոսը ավելին է ասում Բ Կորնթ. 13:11-ում. «Վերջապես, եղբայրներ, ո՞նչ եղեք: Հաստատ մնացեք, մխիթարվեցեք, մխաբան եղեք, խաղաղությամբ վարվեցեք, և սիրո ու խաղաղության Աստվածը ձեզ հետ պիտի լինի»:

Աստծո հետ Խաղաղություն ունենալը հնարավոր է, եթե ունենք Աստծո խաղաղությունը, որը գալիս է խաղաղության Աստծուց: Այս ներքին հանգստության կարիքը բոլորս ունենք: Այն ներքին խաղաղության զգացում է, որն Աստծո Հոգին տալիս է մեզ: Մենք գիտենք, որ այդ խաղաղությունը մեր բաժինն է՝ համաձայն Հիսուսի Խոսքերի. «Խաղաղություն եմ թողնում ձեզ, Իմ խաղաղությունն եմ տալիս ձեզ. ոչ թե՛ ինչպես աշխարհն է տալիս, Ես տալիս եմ ձեզ: Ձեր սիրտը թող չխտովվի, ո՛չ էլ վախենա» (Հովհ. 14:27): Սա խաղաղություն է, որը գտնում ենք միայն Նրա Անձի մեջ (Հովհ. 16:33):

Խաղաղություն երկրի՞ վրա: Անհավատները ծաղրում են երկրի վրա խաղաղության ու մարդկանց մեջ հաճության մասին սուրբծննդյան պատգամը: Բայց մի օր գալու է ճշմարիտ խաղաղությունը: Մինչև այդ ժամանակի գալը մենք Երանելիների մեջ ունենք այս խոստումը. «Երանի՛ խաղաղարարներին, որովհետև նրանք Աստծո որդիներ պիտի կոչվեն» (Մատթ. 5:9): Թող որ մենք լինենք խաղաղարարների շարքում:

Դոն Սթորմըր

«Ո՛վ մեղք է գործում՝ մեղքի ծառա է...»

(Հովհ. 8:34)

Համակարգչային վիրուսները վնասակար ծրագրեր են, որոնք կարող են ավերել տվյալների բազան և վերացնել օգտակար տեղեկությունները: Հենց որ համակարգիչը միանում է, դրանք ակտիվանում են մյուս ծրագրերից շուտ և «ճնշում» դրանց: Հակավիրուսային ծրագրերի օգնությամբ հնարավոր է դառնում հայտնաբերել այդպիսի վիրուսները և վնասագերծել դրանք:

«Վիրուս» նշանակում է հիվանդություն առաջացնող միկրոօրգանիզմ: Բազմաթիվ վիրուսների շարքում, որոնք կարող են վարակել մարդուն, կա մեկ յուրահատուկ վիրուս, որն ազդեցություն է թողնում մեր ամբողջ էության վրա: Դա մեղքն է: Այն օրից, երբ մեղանչեցին առաջին մարդիկ, մեզնից յուրաքանչյուրի մոտ կա այդ վատ արմատը՝ մեր ներքին մեղավոր բնությունը (համեմատի՛ր Հոբ 14:4-ի հետ): Մեղքը համակարգչային վիրուս է հիշեցնում այն իմաստով, որ «ակտիվանում է» նախքան մեր գիտակցելը: Դա այն արմատն է, որտեղից սկիզբ են առնում չար մտքերը, բառերն ու արարքները:

Շատերը նույնիսկ չեն կասկածում, որ գտնվում են մեղքի իշխանության տակ: Ոմանց դա չարչարում է, այդ պատճառով էլ նրանք ուզում են ազատվել այդ բեռից: Աստված մեզ առաջարկում է այդ ազատությունը: Չնայած մեղքը չի անհետանում, քանի դեռ այս երկրի վրա ենք, այդուհանդերձ, մենք կարող ենք ազատվել դրա իշխանությունից: Մենք ձեռք ենք բերում նոր բնություն, նոր կյանքի սկիզբ, երբ մեր սրտերը մաքրվում են՝ հավատալով Տեր Հիսուս Քրիստոսին:

Այդ նոր բնությունը համակցվում է Աստծո կամքի հետ: Դրա համար հավատացյալը Սուրբ Հոգու առաջնորդության ներքո կարողանում է ապրել երջանիկ կյանք և ազատվել ճնշող մեղավորությունից:

Քաղված

Հովհաննեսի հայտնությունը և յոթ նամակները (5)

Զմյուռնիայի եկեղեցու անդամները պետք է անցնեին սարսափելի հալածանքների ու տառապանքների միջով, բայց չպետք է վախենալին, ո՛չ էլ փորձեին փախչել դրանցից: Տերն ասաց նրանց. «Մինչև մահ հավատարի՛մ եղիր, և քեզ կտամ կյանքի պսակը» (Հայտ. 2:10): Նա նրանց չխոստացավ ազատություն այս կյանքի տառապանքից. այն, ինչ խոստացավ, կյանքի պսակը տալն էր, որը խորհրդանշում է նրանց կրած բոլոր տառապանքների վրա լիակատար հաղթանակը: Նրանք հավիտյան ապրելու են, իսկ նրանց հալածողները փորձառելու են երկրորդ մահը (Հայտ. 2:11): Այսօր շատ հավատարիմ քրիստոնյաներ հալածվում են: Նրանք կարող են մխիթարվել Եկեղեցուն տրված Տեր Հիսուսի այս խոսքերից:

Պերգամոնի եկեղեցու անդամները հանդուրժում էին եկեղեցու ներսում գտնվողներին, ովքեր չարագործություններ էին անում, կուռքերին գոհաբերված կերակուր էին ուտում, սեռական անբարոյականություն էին գործում և Նիկողայոսյանների (այսինքն՝ հոգևորականների և հոգևորականության համակարգի) վարդապետությանն էին հետևում: Պերգամոնը հեթանոսական կրոնի խոշոր կենտրոն էր՝ իր տաճարներով և հարակից չար գործառույթներով: Սրանք մուտք գործեցին եկեղեցի, և հոգևորականությունն ու հոգևորականության համակարգը հաստատվեց: Հավատացյալները պետք է ապաշխարեն, այլապես կենթարկվեն Տիրոջ դատաստանին: Ապաշխարությունը ներառում է առաջին գործերին վերադառնալը (հմմտ. Հայտ. 2:5):

Թիվատիրի եկեղեցիներից մի քանիսը ավելի փչացած էին, քան Պերգամոնում գտնվող եկեղեցիները: Թիվատիրի եկեղեցում հեթանոսական տարբեր սովորություններ էին մուտք գործել (Հայտ. 2:24): Այս մեղքերը ընդունվում էին, փոխանակ հանդիմանվելին (հմմտ. Եփես. 4:14-15, Բ Տիմ. 3:16): Բայց մի քանիսը մաքուր մնացին: Նրանք պետք է ամուր պահեն իրենց ունեցածը մինչև Տիրոջ գալուստը:

Սարդիկեի եկեղեցին գրեթե ոչ մի հոգևոր կյանքի նշան չէր ցուցաբերում: Նրա կյանքը խեղդված էր կրոնական և հեթանոսական ծեսերով: Պերգամոնի եկեղեցու նման հավատացյալները պետք է ապաշխարեն, այլապես կենթարկվեն Տիրոջ դատաստանին: Նա ասաց. «Գողի պես գալու եմ քո վրա, և բնավ չես իմանալու, թե որ ժամին եմ գալու քո վրա» (Հայտ. 3:3):

Ֆիլադելֆիայի եկեղեցու դեմ, ինչպես նախորդ հողվածներում նշեցինք, ոչ մի բողոք չի ներկայացվել: Չնայած քիչ էր նրանց ուժը, սակայն նրանք օգտվեցին բաց դռներից (հնարավոր է՝ այստեղ խոսքը միախոներական աշխատանքի մասին է, որը նրանք գուցե կատարում էին այլ քաղաքներում կամ երկրներում): Նրանք պահեցին համբերատար լինելու և տոկալու Տիրոջ պատվիրանը, ուստի Նա նրանց ասաց. «Ես էլ քեզ պահելու եմ փորձության ժամանակ, որ գալու է ամբողջ աշխարհի վրա՝ երկրիս երեսին բնակվողներին փորձելու համար» (Հայտ. 3:10-11):

Լավոդիկեի եկեղեցուն, ինչպես նախորդ հողվածներում նշեցինք, ոչ մի գովասանքի խոսք չէր ասվել, քանի որ ոչինչ չկար, որ Տերը կարող էր գովել: Նրանք կարծում էին, թե ամեն ինչ լավ է, բայց ոչինչ էլ լավ չէր: Թվում է, թե նրանք հանցավոր էին դրամասիրության և աշխարհասիրության մեջ, փոխանակ Քրիստոսին սիրելու (հմմտ. Ա Տիմ. 6:10, Ա Հովհ. 2:15-17): Նրանք պետք է վերադառնային ու գնահատեին Տեր Հիսուսին ու Նրանից մաքրություն, սրբացում և հոգևոր ճշմարիտ տեսողություն ստանալին: Տիրոջ խրատը սպասում էր նրանց, եթե այդ ամենը չանեին: Նա պատրաստվում էր մերժելու այս եկեղեցուն, սակայն սիրո վերջին կոչն արեց նրանց, որպեսզի փոխեն իրենց ուղիները ու Իրեն վերադառնան (Հայտ. 3:20): Մենք չգիտենք՝ արդյոք նրանք այդպես արեցի՞ն, թե՞ ոչ, սակայն պատմությունից գիտենք, որ 361 մ.թ.-ին Լավոդիկեի ժողովում Նոր Կտակարանի կանոնը հաստատվեց:

6. ԿՐԿՆՈՒԹՅՈՒՆ

Մենք տեսանք, որ Հայտնության գիրքը Աստվածաշնչի այն գիրքն է, որը հայտնում է Տեր Հիսուս Քրիստոսին Իր ողջ փառքով: Նա Հովհաննեսին ասաց. «Ես Նա եմ, որ ապրում է, մեռած էր, և ահա՛

կենդանի է հավիտյանս հավիտենից, ամեն. և ունեմ դժոխքի և մահվան բանալիները»: Սակայն դա նաև Աստվածաշնչի այն գիրքն է, որը համախմբում է Հին Կտակարանում ներկայացված տարբեր մարգարեությունները: Այն նաև ներկայացնում է վերջին իրադարձությունները, որոնք տեղի են ունենալու (Եբր. 1:11-12, Հայտ. 21:1):

2-րդ և 3-րդ գլուխները պարունակում են յոթ նամակներ, որոնք ուղղված են այդ ժամանակ գոյություն ունեցող յոթ եկեղեցիներին: Մենք դրանք դիտարկեցինք որպես այդպիսին, սակայն նաև որպես առաքելական օրերից մինչև վերջին օրերի եկեղեցու պատմության մարգարեություն: Մենք համեմատեցինք նամակների բովանդակությունը եկեղեցու պատմության վերջին 2,000 տարվա մեջ տեղի ունեցած իրադարձությունների հետ:

Հաջորդ մի քանի դասերը լայնորեն կներառեն Հայտնության գրքի դատաստանները, որ գալու են երկրի վրա Տիրոջ եկեղեցին Իր Հոր տուն տանելուց անմիջապես հետո:

(Վերջ)

«Իմ մանկության օրերից շատ անգամ ինձ նեղեցին»

Սաղմոս 129:1-8

Ի սրայելը կամ Երուսաղեմը հաճախ կործանվել ու վերակառուցվել է: Նրա համար շատ պատերազմներ են մղվել: Սաղմոսերգիչը հենց դա է ասում, որ մանկությունից Իսրայելին շատ են նեղել՝ սկսած նրա կազմավորումից մինչև մեր օրերը: Եգիպտոսում եգիպտացիները չարչարեցին հրեաներին, Մովսեսի առաջնորդությամբ Եգիպտոսից դուրս գալիս փարավոնի բանակը փորձեց ոչնչացնել նրանց, մինչև Քանանի երկիր հասնելը ամմոնացիներն ու մովաբացիները հաց ու ջուր չտվեցին նրանց, ընդհակառակը՝ Բաղասամին վարձեցին, որպեսզի անիծի այդ ժողովրդին (Բ Օր. 23:4), Ամաղեկը պատերազմեց, Քանանի երկրի 7 ազգերը նեղեցին, Դատավորների շրջանում հարևան ազգերը նրանց հանգիստ չտվեցին, Եսթերի գրք-

քում Համանը չար ծրագրով ուզեց կործանել նրանց...: Սակայն համարի շարունակությունն ասում է. «Բայց ինձ չհաղթեցին»: Նկատե՞ք, որ «Իմ մանկության օրերից շատ անգամ ինձ նեղեցին» արտահայտությունը հեղինակը կրկնում է 1-2-րդ համարներում, և միայն 2-րդ համարի վերջում է ավելացնում «Բայց ինձ չհաղթեցին» խոսքը:

Սաղմոսերգիչը շեշտում է, որ այդ նեղությունները սաստիկ ու շարունակական են եղել, բայց իրենք չեն պարտվել, այլ ընդհակառակը՝ հաղթել են, և խոսքը ոչ թե բարոյական կամ փիլիսոփայական հաղթության մասին է, ոչ թե կեղծ մխիթարական հաղթության, այլ իրական, համոզիչ ու փաստացի: Պատմությունն էլ վկայում է իմ ասածի ճշմարտացիությունը:

Ինչո՞ւ կամ ինչպե՞ս հաղթեց Իսրայելը. բազուկի ուժով, խելքով, հարստությամբ: Ի՞նչ է ասում Աստվածաշունչը: Իսրայելը հաղթեց ոչ թե թշնամիներին քանակով գերազանցելու պատճառով, ոչ թե ուժեղ և արդար լինելու, այլ քանի որ Աստծուն էր հուսացել, ով ողորմած է, և ում մոտ շատ փրկություն կա: Սաղ. 130:7-ում կարդում ենք. «Իսրայելը թող Տիրոջը հուսա, քանի որ Տիրոջ մոտ ողորմություն կա, ու Նրա մոտ առատ փրկություն կա»: Բանալի բառը հուսալն է: Այսինքն՝ պարզապես այն փաստը, որ Աստված ողորմած է, ու Նրա մոտ շատ փրկություն կա, չէր կարող Իսրայելին ազատել: Այստեղից սովորում ենք, որ կարևոր է Աստծո ողորմությանը հուսալը: Հույսդ, վստահությունդ վերցրո՛ւ քո խելքից, ուժից, կարողությունից, ծանոթներից ու Նրա վրա դի՛ր: Այդ ժամանակ հաղթություն կունենաս:

Հայ ազգի ու հրեաների միջև շատ նմանություններ կան՝ սկսած երկու ազգերի կազմավորումից, մղած պատերազմներից, վերջացրած ցեղասպանությունով և մերօրյա գոյապայքարի պատմությամբ: Համաձայն են, որ Աստվածաշունչում Իսրայելին ուղղված երկրավոր խոստումները բացառապես Իսրայելին են վերաբերում, և երկրիս վրա որևէ ազգ իրավունք չունի դրանք իրեն վերագրելու, սակայն ուզում են շեշտել, որ Աստվածաշունչում գրված Աստծո բնավորությունը բոլոր ազգերի համար է: Մենք՝ որպես ազգ, կարող ենք օգտվել Աստծո բնավորությունից, Նրա ողորմությունից, փրկությունից: Իմ կոչն էլ հենց սա է՝ մեր մեղքերից դարձի գալ ու մեր հույսն ու վրստահությունը Աստծո վրա դնել:

Եկեղեցին նույնպես իր մանկությունից (հիմնադրումից) շատ նեղություններ է կրել ու կրում է, սակայն վատահ գիտենք, որ չի պարտվելու՝ համաձայն Հիսուսի այն խոսքի, որ ասաց Պետրոսին. «Այս վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները չեն հաղթահարելու այն»: Եկեղեցին չի պարտվելու, ոչ թե որովհետև ինքն իրենով ուժեղ է, արդար է, այլ քանի որ Տիրոջն է հուսացել, ում մոտ ողորմություն ու շատ փրկություն կան:

Վարդան Սարգիսյան

Պատերազմ

Երեկվա լուրը ծանր էր ընդունել: Այն ինձ ստիպեց հարցեր տալ Աստծուն, ինչպես Դավիթը արեց: Ինչո՞ւ այս պատերազմն այսպես ավարտվեց: Ինչո՞ւ ամբարիշտները բարգավաճում են, իսկ արդարները՝ տառապում:

Առավոտյան՝ արևածագին, երբ դեռևս անկողնու մեջ էի, ստացա հարցերիս պատասխանը: Ես չեմ կարող ասել, որ Երկնքից ձայն լսեցի, սակայն սրտիս մեջ շշուկ ունեցա, որը ստիպեց մտածել ու վերանայել աղոթքիս կետերը:

Ես աղոթել էի՝ (1) պատերազմի ավարտի համար, (2) խաղաղության համար, (3) մեր ղեկավարների համար, որ վերին իմաստություն ստանան, (4) քարացած սրտերի համար, որ փշրվեն, և որ ղեկավարները չշարունակեն իրենց հպարտության մեջ մնալ, այլ իմաստությամբ կառավարեն ժողովրդին, և (5) որ Աստծո կամքը կատարվի:

Ես պետք է ասեմ, որ Աստված աղոթքներից պատասխանում է: Իմ Երկնավոր Հայրը վերոհիշյալ բոլոր խնդրանքներից պատասխանել է: Պատերազմն ավարտվեց, խաղաղություն հաստատվեց, և Նա մեր ղեկավարներին իմաստություն պարգևեց:

Կարծում եմ՝ ձեզնից շատերը չեն համաձայնի այն ամենի հետ, ինչ կասեմ 4-րդ և 5-րդ խնդրանքների վերաբերյալ: Սկզբում ես նույնպես ձեզ պես էի մտածում:

Մենք հպարտ ազգ ենք, և մեր ցավալի պատմության պատճառով մեր սրտերը քարացած են: Մենք կարծես թե ավելի շատ մտահոգված ենք մեր հպարտությամբ, քան մեր ժողովրդով: Բայց Աստված մտահոգված է մարդկանցով: Նա չի ուրախանում մահով: Վարչապետ Փաշինյանի կատարած քայլը աղոթքի պատասխան էր: Նա ինքն իրեն խոնարհեցրեց և իր ժողովրդի բարության համար ընդունեց հրադադարի պայմանները՝ չհետևելով իր հպարտությանը:

Աստված բոլոր ազգերի դատավորն է, ուստի ճիշտ ժամանակին և Իր կամքի համաձայն նրանք, որ հպարտ են, կկանգնեն Աստծո բարկության առջև, եթե դարձի չզան ու չփշրեն իրենց քարացած սրտերը:

Իսկ ինչ վերաբերում է աղոթքիս վերջին կետին, ապա այս հակամարտության ելքի իմ փափագն էր Արցախն ամբողջությամբ ունենալը: Այնուամենայնիվ, իմ խնդրանքն այն էր, որ Աստծո կամքը կատարվեր, և այդպես էլ եղավ: Նա գերիշխան է Իր բոլոր ստեղծագործությունների, կառավարությունների, իշխանությունների և ազգերի վրա:

Այժմ աղոթքս մեկ կետի շուրջ է պտտվում՝ միաբան մնալ ու դադարեցնել ներքին կռիվները: Այս պատերազմի ընթացքում մենք Սփյուռքում և հայրենիքում պնդում էինք, որ մեր միակ հույսն Աստված է, արդյոք սա պարզապես բանավոր արտահայտություն էր, թե՞ իսկապես սրտի անկեղծ խոսք: Եթե պնդում ենք, որ քրիստոնյա երկիր ենք, ապա պետք է քրիստոնեավայել վարվենք: Եթե այդպես չանենք, ուրեմն թշնամին կհաղթի մեզ:

Որպես քրիստոնյա երկիր՝ մենք պետք է լույսի փարոս լինենք մութ աշխարհի համար: Պետք է մեր վկայությունը բարձր պահենք:

Անառակ որդու պես մենք՝ որպես ազգ, թե՛ Սփյուռքում և թե՛ հայրենիքում նախագահից մինչև հասարակ քաղաքացին պետք է ապաշխարենք ու Աստծուն վերադառնանք: Թո՛ղ Քրիստոսը նստի մեր կյանքի գահին: Թող որ Նա լինի մեր Թագավորը: Այդ ժամանակ Նա բազմաթիվ օրհնություններ կշնորհի մեզ: Միայն այդ ժամանակ թշնամին կպարտվի:

Հակոբ Ժաք Խաչոյան

Վաղը

Մեզանից շատերը ապագայի ծրագրեր ունեն: Մենք ծրագրում ենք այն, ինչին ուզում ենք հասնել նախքան որոշակի տարիքի հասնելը: Այնուամենայնիվ, որքա՛ն հաճախ են մեր կազմած ծրագրերը սխալ ուղղությամբ ընթանում: «Վաղվա վերաբերյալ մի պարծենա» խոսքի ճշմարտությունը (Առակ. 27:1) շատ ակնհայտ է դառնում: Քանի որ չգիտենք, թե ինչ է լինելու վաղը, մենք ավելի քիչ հիմքեր ունենք՝ պարծենալու այն ամենով, ինչ նախատեսում ենք անել առաջիկա երկու-երեք տարիների ընթացքում:

Հակոբոսը մեզ համար նույն ուղերձն ունի 4:13-16-ում. «Հիմա լսեցե՛ք, դու՛ք, որ ասում եք. «Այսօր կամ վաղը գնանք այսինչ քաղաքը և այնտեղ մնանք մեկ տարի, առևտուր անենք և վաստակենք. մինչդեռ դուք չգիտեք, թե վաղն ինչ է լինելու. քանի որ ի՞նչ է ձեր կյանքը: Այն գողորշի է, որ կարճ ժամանակով երևում ու անհետանում է: Գրա փոխարեն պետք է ասե՛իք. «Եթե Տերը կամենա ու ապրենք, այս կամ այն բանը կանենք»: Բայց հիմա պարծենում եք ձեր ամբարտավանությամբ: Այս կարգի բոլոր պարծանքները չարիք են»:

«Եթե Տերը կամենա» արտահայտությունը մեզ համար կարևոր առաջնորդող սկզբունք է: Երբ Պողոսը իր երկրորդ միսիոներական ճանապարհորդության ընթացքում կարճ ժամանակով այցելեց Եփեսոս, նրան խնդրեցին ավելի երկար մնալ, սակայն նա ասաց, որ կվերադառնա՝ իրենց հետ ժամանակ անցկացնելու, եթե Տերը կամենա: Մենք պետք է միշտ պատրաստ լինենք՝ Տիրոջ կողմից առաջնորդվելու և՛ առօրյա կյանքում, և՛ քրիստոնեական մեր ծառայության մեջ:

Վաղվա հետ կապված մեր ամենամեծ խնդիրներից մեկը ապագայի մասին անհանգստանալն է: Լեռան քարոզում (Մատթ. 6:31-34) Տերը մարդկանց պատվիրեց չանհանգստալ: Մարդիկ անհանգստանում էին, թե ինչ պետք է ուտեն, խմեն կամ հագնեն: Տերն ասաց, որ սրանք հեթանոսների մտահոգություններն են: Այնուամենայնիվ, մեր

Երկնային Հայրը գիտի, որ այս բոլոր բաները պետք են մեզ: Մեր խնդիրը նախ Աստծո Թագավորությունն ու Նրա արդարությունը փնտրելն է: Աստված խոստացել է տալ մեզ անհրաժեշտ բաները: Այս տեսանկյունից մենք չպետք է անհանգստանանք վաղվա օրվա համար:

Խելամիտ չէ վաղվա օրը պլանավորել՝ առանց Աստծո կամքը փնտրելու: Դուկ. 12:19-20-ը արձանագրում է հարուստ մարդու մասին առակը, որը լավ բերք ուներ: Քանի որ նրա բերքը շատ առատ էր. նա որոշեց քանդել շտեմարանները և նորերը՝ ավելի մեծերը կառուցել: Դրանից հետո նա հեշտ կյանք կապրեր, քանի որ բավական բարիքներ ուներ երկար տարիներ ապրելու համար: Բայց նա Աստծո մասին չէր մտածում. այդ գիշեր նրանից պահանջվեց իր կյանքը: Ապագայի մեր ծրագրերում հարկավոր է հիշել, որ Աստված պետք է լինի առաջինը:

Վերջապես, անմտություն է պարծենալ այն բանով, ինչ նախաձեռնում ենք կատարել ապագայում: Գ. Թագ. 20:11-ում կարևոր մի դաս կա. «Իր զենքը մեջքին կապողը, թող չպարծենա այն մեջքից հանողի պես»: Գողիաթը պարծենում էր, որ կհաղթի Դավթին, բայց չապրեց իր պարծենկոտությունը վայելելու համար: Մենք չգիտենք մեր արածի արդյունքները: Միգուցե հաջողակ լինենք, միգուցե՝ ոչ: Եկեք Աստծո առաջնորդությունն ու օգնությունը փնտրենք, որպեսզի կատարվի այն, ինչ Նրան է հաճելի:

Ճիշտ է ապագան ծրագրելը, բայց չպետք է ծրագրենք առանց Աստծո կամքն ու Նրա փառքը փնտրելու:

Դոն Սթորմըր

Շնորհավորում ենք մեր ընթերցողներին Տեր Հիսուս Քրիստոսի ծննդյան կապակցությամբ և մաղթում, որ 2021 թ.-ը օրհնյալ տարի լինի բոլորիդ համար: Նաև փափագում ենք, որ գալիք տարին լինի Տեր Հիսուսի երկրորդ գալստյան տարին:

Մենք քաջալերանքի կարիք ունենք, երբ հիասթափված ենք

Եբր. 10:23-35

1. Իսահակը քաջալերանքի կարիք ուներ. «Ես քեզ կօրհնեմ սովի երկրում»:

«Եվ ՏԵՐԸ երևաց նրան և ասաց. «Եգիպտոս մի իջիր, այլ բնակվիր այն երկրում, որը ես կասեմ: Պանդուխտ եղիր այն երկրում ու ես քեզ հետ կլինեմ և քեզ կօրհնեմ, որովհետև այս բոլոր երկրները քեզ ու քո սերունդին եմ տալու ու քո հայր Աբրահամին տված խոստումն պիտի հաստատեմ»» (Ծննդ. 26:2-3):

(Ծննդ. 26:12-13):

Եբր Իսահակը իր ապրած երկրում հանդիպեց սննդի պակասի, Աստված նրան ասաց, որ չգնա Եգիպտոս, այլ շարունակի ապրել սովի երկրում, և խոստացավ, որ կօրհնի նրան այդ երկրում: Եվ Աստված օրհնեց Իսահակին այդ երկրում: Նա մշակեց այդ հողը և առատ բերք ստացավ: Իսահակը շարունակեց բարձրանալ ու բարձրանալ, մինչև շատ մեծ դարձավ:

Աստված նույն ձևով կարող է օրհնել մեր կյանքերը այն վայրում, ուր հանդիպել ենք ընդհարումների, անբավարարության և ցավերի: Մենք փորձում ենք փախչել իրավիճակից, որտեղ հանդիպել ենք ցավի և սպառնալիքների:

Աստված խոստանում է ցուցաբերել Իր զորությունը Իր զավակների օգտին, հատկապես այնտեղ, ուր շոշափվում է մեր շահերը, և որտեղ մենք մեր հոգևոր պայքարն ենք մղում:

2. Ռաբել. «...և Աստված հիշեց Ռաբելին»:

«Եվ Աստված հիշեց Ռաբելին ու Աստված լսեց Ռաբելի աղոթքը ու բացեց նրա արգանդը» (Ծննդ. 30:22):

Ռաբելը երկար ժամանակ անպտուղ էր, թվում էր, թե Աստված մո-

ռացել է նրա մասին: Ուրիշները մեկը մյուսի ետևից երեխաներ էին ունենում: Թվում էր, թե Ռաքելը միակն է, որ զրկված է Աստծո օրհնությունից: Եվ ահա այն ժամանակ, երբ թվում էր, թե Աստված մոռացել էր նրան, Սուրբ Գիրքն ասում է. «Տերը հիշեց Ռաքելին»: Ռաքելը մոռացված չէր: Աստված հիշեց նրան, լսեց նրա աղոթքը, բացեց նրա արգանդը և մի որդի պարգևեց: Նա իր որդու անունը Հովսեփի դրեց: Ռաքելի որդին մյուս երեխաներից ավելի բարձր դասվեց: Հովսեփը փայլուն ապագա էր ունենալու. դառնալու էր Եգիպտոսի կառավարիչ: Չնայած Ռաքելի օրհնությունը միանգամից չեկավ, բայց, միևնույն է, այն ավելի յուրահատուկ և հիասքանչ էր, քան մյուսներինը:

Մենք չպետք է հիասթափվենք, այլ պետք է հուսալով և վստահությամբ սպասենք այն յուրահատուկ օրհնությանը, որ Աստված պատրաստել է մեզ համար:

3. Հակոբ. «Որովհետև Լաբանի քեզ արած բոլոր բաները տեսա» (Ծննդ. 31:12):

(Ծննդ. 31:6-7, 12:41)

Երբ Հակոբը քսան տարի տառապում էր Լաբանի անարդար վերաբերմունքից, Աստված Հակոբին ասաց, որ թողնի Լաբանին և վերադառնա իր հոր երկիրը: Նա Հակոբին ասաց. «Լաբանի քեզ արած բոլոր բաները տեսա»: Աստված Հակոբին ազատեց Լաբանից: Չնայած Լաբանը երկար ժամանակ անարդարացիորեն էր վարվել և խաբել էր Հակոբին, բայց դա անհայտ չէր մնացել Տիրոջը: Աստված տեսնում էր բոլոր այն անարդարությունները և ճնշումները, որոնց հանդիպում էր Հակոբը: Եվ եկավ ժամանակը, երբ Տերը միջամտեց և ազատեց Հակոբին:

Աստված գիտի այն ամենը, ինչի միջով մենք անցնում ենք մեր կյանքում, այն բոլոր ցավերն ու տառապանքը, որոնք տեսնում ենք:

Աստված գիտի բոլոր այն անարդարությունները և վատ վերաբերմունքները, որոնց հանդիպում ենք: Նա միջամտում և ազատում է մեզ հակառակորդների և չարագործների ձեռքից:

4. Եղիա. «Քո գնալու ճանապարհը երկար է»:

Նա անապատի մեջ մեկ օրվա ճանապարհ գնաց, մի գիհու տակ մատեց և սրտանց մեռնել ուզեց. «Տե՛ր, բավական է, առ իմ հոգին, որովհետև իմ հայրերից լավը չեմ»: Ահա մի հրեշտակ դիպավ նրան և ասաց. «Վե՛ր կաց, կե՛ր»: Եղիան նայեց և ահա գլխի մոտ մոխրի տակ եփված շոք և մի կուժ ջուր կար: Կերավ, խմեց ու նորից քնեց: Տիրոջ հրեշտակը դարձյալ երկրորդ անգամ դիպավ նրան ու ասաց. «Վե՛ր կաց, կե՛ր, որովհետև քո գնալու ճանապարհը երկար է» (Գժազ. 19:4-7):

Գ թազ. 19:1-7, 15-16, Գ թազ. 2:1-11:

Երբ Եղիան հանդիպեց Հեզաբելի՝ իր կյանքի համար վտանգավոր հետապնդումներից, նա հուսահատվեց և աղոթեց, որ մեռնի. նա Աստծուն ասաց. «Տե՛ր, բավական է, առ իմ հոգին»: Նա գտնում էր, որ ավելի լավ է մեռնի, քան ապրի, քանի որ չէր կարողանում տեսնել իր կյանքի նպատակը, բայց չէր գիտակցում, որ Աստված դեռ գործ ունի իր համար: Աստված ուղարկեց Իր հրեշտակին և գորացրեց նրան, ասաց, որ նա դեռ երկար ճանապարհ ունի գնալու: Դեռ շատ կարևոր հանձնարարություններ կային, որոնք Աստված ուներ նրա համար, որ պիտի իրականացներ: Նա երկու երկրների համար պետք է թագավորներ օժեր, նաև պետք է օժեր իր հետևորդին՝ Եղիսեին: Դրանցից բացի՝ Աստված Իր ծրագրում ուներ, որ Եղիան չէր մահանալու, այլ հրեղեն կառքով ողջ-ողջ Երկինք էր տարվելու: Այդ իրավիճակում Եղիան ի վիճակի չէր գիտակցելու Աստծո ծրագիրն իր կյանքի համար: Դրա փոխարեն նա աղոթում էր, որ մեռնի: Բայց Աստված քաջալերեց նրան, օգնեց իրականացնել իր կյանքի նպատակը և կոչումը:

Մեր կյանքում ժամանակ առ ժամանակ հիասթափվում ենք ծանր բեռների պատճառով և աղոթում ենք, որ արդեն հոգնել ենք դժվարություններից և ուզում ենք, որ Նա մեզ մոռանա: Մենք չենք գիտակցում, որ մեզ երկար ճանապարհ է սպասվում, և Աստված դեռ շատ գործ ունի մեզ համար:

Դոկտ. Չեսլով Բասսարա
(czeslaw7@eta.pl, www.proword.eu)

Աստծո արհեստանոցում

Սաղմոս 51:1-12

Մի օր՝ կիրակի առավոտյան, երբ դիմավորում էի եկեղեցի մտնող մարդկանց, նկատեցի, որ մի մարդ կանգնել է դռան մոտ և չի ուզում ներս գալ: Նա հարբածի կամ թմրամոլի տպավորություն էր թողնում, թվում էր, թե երկար ժամանակ ո՛չ լվացվել է, ո՛չ էլ սանրվել: Երբ մոտեցա նրան, ասաց, որ պարզապես եկել է եկեղեցին տեսնելու: Հաջորդ կիրակի նորից եկավ և կարճ գրույցից հետո հեռացավ:

Մեկ անգամ ևս եկավ, այս անգամ արդեն կոկիկ էր և սթափ: Նա սկսեց ինձ պատմել իր կյանքում առաջացած խառնաշփոթի մասին: Նրա կյանքը կործանվել էր ոչ միայն խմիչքի ու թմրանյութերի, այլ նաև իր անբարո ու ապականված վարքագծի պատճառով:

Նորից էր եկել եկեղեցի և ուզում էր վերականգնվել: Նոր կյանք էր ուզում, որի համար պատրաստ էր գին վճարելու: Իր մեղքերը խոստովանելուց և Աստծուց ներում ու փրկություն հայցելուց հետո նա Հիսուս Զրիստոսին հրավիրեց իր սրտի մեջ և խնդրեց իր Տերը դառնալ: Հրաշք տեղի ունեցավ. նա դարձավ վերստին ծնված մարդ և սկսեց ոտքից գլուխ փայլել: Հետագայում այս մարդը մկրտվեց և դարձավ եկեղեցու անդամ ու հավատարմորեն ծառայեց մինչև այդ քաղաքից հեռանալը: Սա ընդամենը մեկն է այն բազմաթիվ մարդկանց վերականգնված կյանքերի օրինակներից, որոնք կերտվել են Աստծո արհեստանոցում, որտեղ բազմաթիվ կոտրված ու փշրված կյանքեր են վերականգնվել ու փրկվել, խաղաղությամբ ու նպատակասլացությամբ լցվել:

Աստված ոչ թե մերժում և կործանում է մարդկանց կյանքերը, այլ նորոգում է, վերականգնում, կարգավորում և փրկում: Հիսուսն ասում է.

«Ինձ մոտ եկե՛ք, բոլոր հոգնածներ և բեռնավորվածներ, և ես հանգիստ կտամ ձեզ» (Մատթ. 11:28):

Դավիթ թագավորը մեղքով ապականված, կորսված մարդ էր: Նա

կորցրել էր ուրախությունը. ապականվել էր և՛ հոգեպես, և՛ ֆիզիկապես: Լիովին կորցրել էր հույսը, և դա տևեց այնքան ժամանակ, մինչև որ հիշեց Աստծո արհեստանոցը: Եվ նա վազեց Աստծուն ընդամաջ ու բացականչեց.

«Ողորմի՛ր ինձ, Աստվա՛ծ, քո ողորմության պես, և քո մեծ ողորմության պես ջնջի՛ր իմ անօրինությունները: Դարձյալ տո՛ւր ինձ քո փրկության ուրախությունը, և կամավոր հոգով հաստատի՛ր ինձ» (Սաղ. 51:1-2, 12):

Իմ արհեստանոցում ես վերանորոգում եմ անսարք ռադիոտեխնիկական սարքեր, որպեսզի դրանք մի քիչ էլ աշխատեն: Աստված իր արհեստանոցում վերականգնում—վերակենդանացնում է մարդկանց կորած ու մերժված հոգիները և հավիտենական կյանք տալիս նրանց:

Քանի որ Աստված ինձ ևս նորոգել է իր արհեստանոցում ու հավիտենական կյանք պարգևել, ես ինձ պարտավորված եմ զգում տարածելու այն բարի լուրը, որ Աստծո արհեստանոցը բաց է ու գործում է հանապազօրյա՝ 24 ժամ անընդմեջ:

Դու արդեն եղե՞լ ես Աստծո արհեստանոցում, հուսով եմ՝ այո:

Հովսեփ Հովսեփյան

«¹ Երանելի է այն մարդը, որն անաստվածների խորհրդով չի ընթանում, մեղավորների ճանապարհում չի կանգնում, ո՛չ էլ հեգնողների աթոռին նստում.

² Այլ նրա հաճույքն Աստծո օրենքն է, և գիշեր-ցերեկ
Նրա օրենքի մասին է խորհրդածում:

³ Նա լինելու է ջրի վտակներին տնկված ծառի նման,
որ իր պտուղը ժամանակին է տալիս. նրա տերևը
չի թառամելու, և ինչ էլ որ անի, հաջողվելու է:

⁴ Այսպես չեն անաստվածները, այլ նման են հարդափոշու, որին հովն է ցրում:

⁵ Սրա համար էլ անաստվածները դատաստանում չեն կանգնելու,
ո՛չ էլ մեղավորները՝ արդարների հավաքում,

⁶ Քանզի ՏԵՐԸ գիտի արդարների ճամփան,
իսկ անաստվածների ճամփան կորչելու է»:

(Սաղմոս 1:1-6)

Գերիները

1. Այս վերջին կովում մեր Ղարաբաղի,
Շատ արյուն թափվեց տեղի-անտեղի:
Ու խոսքը մեր մեջ անալի-աղի,
Չլուծված հարցեր կան մինչև հիմի:
2. Ատելությունը երկու կողմում էլ
Սաստիկ էր այնքան, այնքան ահարկու,
Որ գերադասում էին մեռնել,
Քան թե հայտնվել ձեռքը թշնամու:
3. Տանջում, խոշտանգում էր թուրքը գերուն,
Լավ չէր վիճակը նաև թուրք գերու:
Մարդկանց սրտերին հին օձն էր տիրում,
Ու փափագ տալիս ջնջել իրարու:
4. Եվ սկսվել էր մի մեծ առևտուր,
Թշվառ, անօգնական գերիների,
Կարծացրել, դարձել էին այրվող հուր,
Սրտերը մարդկանց որդիների:
5. Նաև փոխվում էր գերին գերու հետ,
Մի հատուկ, շատ խիստ կարգ ու կանոնով,
Եվ այս հարցերը հին ոտխի հետ
Չափվում, ձևվում էր կարծես քանոնով:

6. Այսօր երկուսին են բաց թողնելու,
Կեղտն ու թնջուկը ոջլոտ մազերին,
Մի կողմում հյուծված հայն էր փոխվելու,
Ահա պատրաստ է և թուրք ազերին:

7. Մինչև ատամները խմբերը զինված,
Երկու կողմերում հսկում լռածայն,
Նշված տեղերից, նշված վայրկյանին
Պետք է շարժվեն դժբախտները այն:

8. Հազիվ քարշ տալով ծանրացած ոտքերն,
Գանդաղ քայլում են նրանք դեպի կյանք,
Նրանց ասված է, լավ պահեն մտքերն,
Կանգնելը մահ է, նայելը՝ հանցանք:

9. Հանկարծ հայացքներն անձանոթների,
Լուռ հանդիպեցին բոլորի առաջ,
Եվ մոռանալով ցավը ոտների՝
Վազեցին նրանք իրար ընդառաջ:

10. Երկնային մի ուժ գերբնական,
Մագնիսի նման մեկմեկու ձգում,
Եվ փաթաթվեցին ճիշտ եղբոր նման,
Ինչպես հայրն է իր որդուն գրկում:

11. Գլուխներն իրար ուսերի գցած,
Ո՛նց են հեկեկում ու դառը լալիս,
Ծով են աչքերը վաղուց չորացած,
Հակոբն ու Եսավն են միտքս գալիս:

12. Լուռ հեծկլտում են նաև զինվորներն,
Մոռացած կարգը դաժան գործարքի,
Ու չեն ծլվլում նույնիսկ թռչուններն՝
Բողոք հայտնելով մարդկային վարքի:

13. Չկա՛, չի՛ եղել երբեք աշխարհում
Ճարտասան մեկը, կամ հմուտ գրող,
Որ կարողանար այնքան բան ասել,
Որքան լռությանն այն խորհրդավոր:

14. Եվ ո՞րն է դասը այս լուռ քարոզի,
Ադամի մոլոր, չար որդիներին:
Մարդն առանց Աստծո նման է խոզի,
Ապառաժ քար է սիրտը բոլորին:

15. Եվ գերիները միմյանց թշնամի,
Սիրեցին իրար, բայց գիտե՞ք ինչու.
Մեկը մյուսով եղան կենդանի,
Փրկագին դարձան նրանք իրարու:

16. Իմ քաղցր Հիսուս, Դու իմ փրկագին,
Դու ճշմարիտ վեմ, Դու իմ ապավեն,
Քեզ վայել է փառք, պատիվ թանկագին,
Հավիտյաններից հավիտյանս ամեն:

Գառնիկ Աբրեյան